

[Finansministeren.]

„at retten til fradrag for indskud på kapitalbindingskonti bør ophæves.“

Det er da ikke noget, der dukker op nu som noget nyt; det er noget, der er indgået som et led i den skattereform, som der blev enighed om mellem de to partier, noget, som er nedfældet i betænkningen, og som derved efter min opfattelse må have samme mulighed i relation til, hvad man har lov til at komme med her i folketinget, som andre dele af denne eventuelle skattereform. Det er et klart led i denne reform, og det er nedfældet i betænkningen, så der er ikke noget forkert, synes jeg, i at man kommer med det forslag, der svarer dertil.

Hermed har jeg egentlig også svaret på det, hr. Haunstrup Clemmensen var inde på — Hr. Haunstrup Clemmensen sagde, at hvis det var direkte nødvendigt for skattereformen, så kunne man godt afvige; hvis det ikke var direkte nødvendigt, så kunne man altså ikke. Men hvem skal afgøre, om noget er direkte nødvendigt eller ikke? Den eneste rimelige afgørelse er vel, om det rent faktisk er indgået i det skatteforlig, der blev et resultat af de forhandlinger.

Og så spørgsmålet, om forslaget er vendt mod lønmodtagerne. Jeg vil sige, at det er da helt klart, at der er mange lønmodtagere, der har benyttet sig af disse ordninger — det har jeg i øvrigt selv fremhævet før fra denne talerstol — det er en af de ting, lønmodtagerne har kunnet bruge for at bringe skatten ned; det er en skattelettelsesordning. Men vi mener altså ikke, at fordi det er noget, lønmodtagerne har brugt, så skal det også opretholdes. Vi ønsker at skabe en skattereform, som, så langt vi nu kan komme, er sagligt rigtig, uanset om det drejer sig om lønmodtagerne eller andre. Jeg forstår ikke, at man vil være bekendt at anlægge det andet synspunkt heroppefra. Jeg synes ellers, at netop de partier, som har givet udtryk for dette, så ofte har fremhævet, at sådan noget må man ikke. Vi har jo også hørt for nylig, flere gange endda, i den offentlige debat, at vi ikke må sætte skel i befolkningen. Her prøver vi altså på at lave en skattereform, som ikke deler op efter, hvem der er lønmodtagere, og hvem der ikke er lønmodtagere, men hvor man søger at finde frem til nogle rimelige regler og nogle rigtige regler, uanset om det så i

det ene tilfælde skulle komme til at gå lidt mere ud over lønmodtagerne end i andre tilfælde.

Vi ser på helheden, og det er derfor også rigtigt, når man har peget på afskrivningsreglerne. Også afskrivningsreglernes ændring er jo et led i skattereformen. Vi ønsker at begrænse de muligheder, som de selvstændige erhvervsdrivende har for via afskrivningsreglerne at skaffe sig skattebeholdninger, så der er såmænd også meget god balance i selve den tankegang, som ligger bag ved dette.

Jeg beklager, at hr. Arthur Jacobsen opretholdt sit synspunkt, at man altså fra radikal side ikke står fast ved det, man har foreslået i skatteudvalget — og før skatteudvalget i det forslag, der er udarbejdet af det radikale venstre. Men det tilkommer jo ikke mig — og jeg skal ikke komme med noget langt, moralsk indigneret indlæg af den grund — at bestemme, hvad de radikale skal komme med. Jeg kan kun konstatere, at man fra radikal side altså løber fra det forslag, man har forelagt, endda på det eneste punkt, hvor man helt konkret peger på noget.

Man har jo i den radikale skatteskitse en udmærket argumentation for, at der bør ryddes op i fradragsjunglen, men der er kun ét konkret forslag til oprydning i fradragsjunglen, og det er, at kapitalbindingsordningen skal ophæves. Jeg har i hvert fald ikke kunnet finde andre; der er måske andre, men jeg kan i hvert fald huske, at der står: kapitalbindingsordningen bør ophæves. Nu kommer vi altså med et forslag om, at den skal ophæves, og så vil man ikke være med til det alligevel.

Endelig spørgsmålet om tilbagevirkende kraft, som hr. Arthur Jacobsen også var inde på. Det forstår jeg heller ikke rigtig — rent bortset fra hele den debat, vi nu har haft om tilbagevirkende kraft i skattelovene. Det forekommer i hvert fald mig, at man fra radikal side var med til at gennemføre den ændring, der skete med hensyn til indekskontrakterne, hvor vi jo havde akkurat det samme problem, som vi står over for her. Der kunne man altså godt være med til det.

Hr. Niels Westerby spurgte, om vi, hvis det kunne dokumenteres, at opsparringen stiger væsentligt ved en sådan ordning,